

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Αἰμυλίου Σουβέστρ: ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ, ἱστορικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Εἶτα μεταμελόμενος, ἐνῶ ἐβαδίζον ὁμοῦ πρὸς τὸ Βονδύ:

— Δὲν ἦτο ἴσως ἀφροσύνη ν' ἀφήσης τὴν ἄμαξαν; εἶπεν.

— "ὦ, Ἐξοχώτατε! κανεὶς δὲν μὲ παρηκολούθησεν, οὔτε μὲ ὑπόπτεισεν· δὲν ἀπήντησα κανέν ἐμπόδιον εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐξεκίνησα, εἰς τοὺς δρόμους ὅπου ἦτο εὐκόλον ν' ἀπαντήσω καμμίαν δυσχέριαν, ἐνῶ ἐδῶ, πλησίον εἰς τοὺς Παρισίους... ὅπου φθάνει ἡ ἐξουσία σας... Ἄλλως τε ὁ ταχυδρόμος καὶ ὁ θεράπων μου ἔχουν ὡς σύνθημα τὰς λέξεις: «Δημόσιος ὑπηρεσία!» Μὲ αὐτὰς καὶ ἀπὸ τὴν κόλασιν ἀκόμη δύνανται νὰ διέλθουν.

— Εἶνε ἔξυπνος αὐτός ὁ Δεβῶτ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λουβοᾶ μὲ ἐν μειδιάμα ἐκ τῶν ὠχρῶν ἐκεῖνων, ἅτινα ἐγεννῶντο ὡς αἱ πύριναι ἀτμίδες καὶ ἐξηφανίζοντο ἐπίσης ταχέως ὡς αὐταί.

Ὁ Δεβῶτ ἐφρικία ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Καὶ θὰ τὸν ἀνταμείψω πλουσιοπαρόχως, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοᾶ μὲ τὸν αὐτὸν τόνον.

— "ὦ Ἐξοχώτατε! ἀνέκραξεν ὁ προμηθευτῆς λαβῶν τὴν μίαν ἄκραν τοῦ ἐνδύματος τοῦ κυρίου του καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν μετὰ παραφορᾶς.

Ἐν τούτοις ὁ Λουβοᾶ βρασιζόμενος ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας εἶχε κεντήσει τὸν ἵππον του καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σταθμόν.

Ὁ Δεβῶτ ἤρχιζεν ἐπίσης ν' ἀνησυχῆ μὴ βλέπων ἐμφανιζομένην τὴν ἄμαξαν.

— Πολὺ βραδύνει αὐτὴ ἡ ἄμαξα! εἶπεν ὁ ὑπουργὸς συστέλλων τὰς φοβεράς ὀφρῦς.

— "ὦ, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Δεβῶτ, ἀπικτεῖται καιρὸς διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἵππους.

— Ἴδου αἱ οἰκίαι τοῦ Βονδύ, ἰδὺ ὁ ἀθμός, ἀλλὰ δὲν φαίνεται τίποτε. Κακὰ ἔλαμας νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν ἄμαξαν· ἦτο

περιττὸν νὰ προηγηθῆς, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ δυσθύμως.

— Ἦτο ἀπερίσκεπτον, πράγματι, προσέθηκεν ὁ Σερῶν δογματικῶς.

Ὁ Δεβῶτ ἠσθάνετο εἰς τὰς φλέβας του νὰ ρέῃ ὄχι αἷμα, ἀλλ' ὑδράργυρος. Ἀφνης τὸ οὖς του, τὸ διεσταλμένον ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἔχον τὴν ἀκοὴν ὀξυτάτην ἐκ τῆς ἐλπίδος, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κρότον μακρόθεν προερχόμενον· δι' ὃ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του.

— Ἴδου αὐτὴ, Ἐξοχώτατε! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς θριαμβευτικῆς.

Ὁ Λουβοᾶ ἐθύθισε τὸ ὄξυδερκὲς βλέμμα του εἰς τὰ σκότη καὶ ἀπήντησεν:

— Τῷ ὄντι, βλέπω κἄτι νὰ ἔρχεται.

Ἀπησυχολημένοι ἐξ ὀλοκλήρου καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσι, δὲν διέκρινον εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ ἐρειδόμενον ἐπὶ κορμοῦ δένδρου ἄνδρα τινά, ὅστις τοὺς ἔβλεπε διερχομένους καὶ ὅστις ἀνεσκήρτησεν ἀκούσας τὴν λέξιν «Ἐξοχώτατε», ἣν ἐπρόφερον ὁ ἀπερίσκεπτος Δεβῶτ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ Γεράρδος, ὅστις ἀπομείνας ἔνεκεν ἐλλείψεως ἵππων εἰς τὸν σταθμόν, ἀνέμενον ἕως νὰ φάγωσιν οἱ δύο ἵπποι τῆς ἄμαξῆς τοῦ Ἰασπίνου, ὅπως ἀναχωρήσῃ δι' αὐτῶν· παρηκολούθησε κρυφίως τοὺς ἵππους, οἵτινες ἐσταμάτησαν, ἐπλησίασαν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον, διὰ νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνου, ὃν ἀπεκάλουν Ἐξοχώτατον καὶ καταστέλλον κραυγὴν ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Λουβοᾶ, ἐκρύβη εἰς τὴν σκιάν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἐν πάσει ἀνέσει ὅ,τι ἔμελλε νὰ συμβῆ, καθότι ἡ παρουσία τοῦ ὑπουργοῦ εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ εἰς τοιοῦτον τόπον ἐδήλου ἔκτακτόν τι συμβῆν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ· εἶνε οἱ ἀνθρωποὶ μου, τοὺς ἀναγνωρίζω καλῶς.

Τὸ μέτωπον τοῦ Λουβοᾶ ἠθρίασεν.

— Διάταξε ν' ἀλλάξουν ταχέως ἵππους, εἶπε, καὶ ἀπόπεμψε τὸν ταχυδρόμον, ἀφοῦ τὸν πληρώσῃ καλά. Στείλε τὸν θεράποντά σου κατ' εὐθείαν εἰς Παρισίους. Ἡμεῖς θὰ ἐπιστρέψωμεν πλαγίως διὰ τοῦ Ρομαινβίλ, Μπανιολὲ καὶ Σαρῶν· σὺ θὰ

κάμῃς ἔργα ταχυδρόμου καὶ ὁ Σερῶν ἡνιόχου· ἐγὼ θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἄμαξαν μαζί μὲ τὸν ἀνθρωπὸν μας. Γρήγορα!

Ἡ ἄμαξα εἶχεν ἤδη στυματήσῃ πρὸ τοῦ σταθμοῦ, ὁ Δεβῶτ ὄρμησεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ Λουβοᾶ, ἀπομείναντος ἐν τῇ σκιᾷ μετὰ τοῦ ἱατροῦ.

— "Α!... εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος μὲ τὴν μελίρροτον φωνὴν του. Νά, ἱπποκόμῃ, πάρε νὰ πῆς. Βοηθήσατέ με νὰ καταβῶ σεις, εἶπε πρὸς τὸν Δεβῶτ, ὃν οὐδῶλος ὑπόπτεισεν ὅτι εὐρίσκετο τὸσον πλησίον του.

Καὶ κατῆλθεν ἡρέμα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ προμηθευτοῦ, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐβοήθει τὸν θεράποντά του νὰ κατέλθῃ.

Ἀμφότεροι ἐξέφεραν κραυγὴν ἀναγνωρισθέντες. Τὴν κραυγὴν δὲ ταύτην ἀκούσας ὁ Λουβοᾶ, ὅστις ἤδη ἀνυπομόνει, προέβη ὅπως ἐρωτήσῃ τὸν Δεβῶτ περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἐκπλήξεώς του, ὀδιότι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κεφαλῆς ἐκεῖνης τῆς Μεδούσης εἶχε μείνει κατὰ γράμμα ἐνεὸς καὶ κεχηνῶς.

Ὅτε ὁ Λουβοᾶ πλησιάσας ἀνεγνώρισε τὸν Ἰασπίνον, ὅτε ὁ Ἰασπίνος ὀπισθοχωρήσας ἀνεγνώρισε τὸν Λουβοᾶ, συγκινήσεις νέκι καὶ πολὺ φοβερώτεραι ἐπηκολούθησαν. Ὁ Ἰασπίνος ἠσθάνθη τὰ γόνατά του παραλυόμενα. Ὁ Λουβοᾶ περιστρέφων φρικτὰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἠρώτησε διὰ τραχείας φωνῆς τὸν Δεβῶτ τί ἤθελεν ἐκεῖ ὁ ἐπίσκοπος, καὶ διατί εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἡνιόχου.

Ὁ Δεβῶτ ἔτρεμεν ὡς φύλλον καὶ ἐφέλλιζεν ἀνάρθρους λέξεις. Μαντεύων ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ τρόμου τί συνέβαινε ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ὑπουργοῦ προησθάνετο ὅτι ἀπρόοπτον ἐπῆλθεν ἐμπόδιον εἰς τὴν τύχην του, κατελήφθη δὲ ὑπὸ σφοδρῆς ὀργῆς καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ἰασπίνου ὡς κύων καθ' ἐτέρου κυνὸς ἀρπάσαντος τὴν λείαν του.

Ὁ Ἰασπίνος ἐξέφερε κραυγὴν παραπύου, ἥτις ἔκαμε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς κρυπτης του μετὰ σπουδῆς ὁ ἄγνωστος προστάτης ὃν ὁ Θεὸς ἐπεφύλαττεν αὐτῷ. Ὁ Γεράρδος ἀνεγνώρισε τὸν Ἰασπίνον, παραστὰς δὲ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους προσέβλεψε τὸν Δεβῶτ μὲ ὀφθαλμούς τῶ-

σον σπινθηροβόλους, ὥστε ὁ προμηθευτὴς ὑπεχώρησε καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ κυρίου του.

Ἡ νέα αὐτὴ ἐμφάνισις κατέστησε τὸν Λουβοᾶ ἔξαλλον. Προέβαιναν ἤδη ἀπειλητικὸς καὶ προκλητικὸς, διότι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἡ λέξις κίνδυνος ἦτο ἀνύπαρκτος· ἀλλ' ὁ Σερῶν τὸν ἀνεχαίτισε κρατήσας αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐνῶ ἄφ' ἑτέρου ὁ Ἰασπίνος παρέσυσε τὸν Γεράρδον λέγων αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ ἐναγωνίως :

— ὦ! σὲ καθικετεύω... ἄς φύγωμεν!.. ἂν εἴξευρες τί τρέχει!.. ἄς φύγωμεν!

Ὁ Γεράρδος ἐπανῆλθε βραδέως ὀπισθοχωρῶν πρὸς τὸν σταθμὸν, ἐξακολουθῶν διαρκῶς νὰ βλέπῃ τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ Ἰασπίνος ἐγαλίνωσεν ὁ ἴδιος τοὺς ἵππους, ἔδωκε δύο λουδοβίκεια εἰς τὸν σταθμάρχην νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ δύο ἐφιππία, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἵππου αὐτός, προσεκάλεσε τὸν Γεράρδον ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου καὶ ἀνεχώρησε μετ' αὐτοῦ καλπάζων καὶ λέγων :

— Μία ἄμαξα κλεισμένη... σφαλισμένη... τὴν ὁποίαν ὀδηγεῖ ἀπ' ἐκεῖ πέραν ὁ Δεβῶτ... καὶ τὴν περιμένει ὁ Λουβοᾶ!.. ὦ! φίλατά μου Γεράρδε, ἂν αὐτὴν τὴν νύκτα, ἀδιάφορον διὰ τίνος μέσου, ἡ μαρκησία δὲν μάθῃ τί περιέχει αὐτὴ ἡ ἄμαξα, εἴμεθα ὅλοι χαμένοι!

Καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ Λουβοᾶ, ὅστις δὲν ἤκουεν οὐδὲ τὸν Δεβῶτ ἰκετεύοντα αὐτὸν γονυπετῶς, οὐδὲ τὸν Σερῶν συνιστῶντα αὐτῷ νὰ μὴ ἐκτιθεταὶ ἐνώπιον ὄλων.

Ἐν τούτοις οἱ ἵπποι εἶχον ἀλλαχθῆ, ὁ ἵπποκόμος εἶχε πληρωθῆ, ὁ Δεβῶτ προσεκάλεσε τὸν θεράποντά του καὶ τὸν ἵπποκόμον νὰ διηγηθῶσι τὸ περιστατικὸν τὸ συμβῆν καθ' ὁδόν, ἐξ οὗ ἡ ἐν τῇ ἄμαξῃ παρουσία τοῦ Ἰασπίνου ἐξηγεῖτο σαφῶς. Παρεκτὸς τούτου ὁ Δεβῶτ διανοίγων διὰ τῆς κλειδῆς μίαν τῶν θυρίδων τῆς ἄμαξης ἔδειξεν εἰς τὸν Σερῶν ὅτι ἀκόμη αὐτὴ περιεῖχε τὸν δεσμώτην.

Ὁ Λουβοᾶ δυσηρεστημένος μεθ' ὄλας ταύτας τὰς διαθεβαιώσεις, διέταξε τὸν Δεβῶτ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἵπποκόμου, εἰσῆλθε δὲ αὐτός εἰς τὴν ἄμαξαν, ἥτις ἀπεμακρύνθη ταχέως διὰ τῆς πλάγιας ὁδοῦ, διοικουμένη παρὰ τοῦ Σερῶν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠκούσθη ἰσχυρὰ κρυγὴ καὶ κτυπήματα μανιώδη τύποντα ἔσωθεν τὴν θυρίδα τῆς ἄμαξης, συνάμα δὲ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπουργοῦ, φωνὴ ἔντρομος, βραγχνή, ἀπαίσιος, λέγουσα :

— Σταματήσατε! σταματήσατε σὰς λέγω!

Ὁ Δεβῶτ ὑπήκουσεν, ὁ Σερῶν ἐστράφη, ὁ δὲ Λουβοᾶ ἐπήδησεν ἐκτὸς τῆς ἄμαξης πελιδνός, μετὰ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ καὶ εἶπε μετὰ τόνον φωνῆς ἀπερίγραπτον :

— Κυττάξτε τί εἶνε ἐντὸς τῆς ἄμαξης!... Δὲν εἶνε ἄνθρωπος, Σερῶν εἶνε πτώμα.

Ὁ Δεβῶτ ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ὁ Σερῶν ἀπὸ τῆς ἔδρας. Ἡ ἄμαξα εἶχε σταθῆ εἰς μέρος τι σκοτεινόν, ἔρημον, ὅ-

που μολὶς εἰσέδυν ἀμυδρὰ τὶς λάμπεις ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς θόλους τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ καστανεῶν.

Ὁ Σερῶν, ἔσυρεν ἡρέμα πρὸς ἑαυτὸν τὸν πρεσβύτερον ὃν συνώδευεν ὁ Δεβῶτ, ἀλλ' αὐτὸς οὐδ' ἐκινεῖτο οὐδ' ἀνέπνεε πλέον.

— Τοῦ ὀμίλησα, τὸν ἔσεισα, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ, ἀλλ' οὐδ' ἀπάντησεν, οὐδ' ἐκινήθη.

Ὁ Σερῶν, ἀφοῦ ἐπιμελῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἐξήτασε τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ἀποκτησάν ἤδη νεκρικὴν ἀκαμψίαν καὶ τὸ παγερόν του πρόσωπον :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε νεκρός, εἶπεν.

Ὁ Δεβῶτ ἔτιλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ οἱ ὀδόντες του συνεκρούσθησαν ἐκ τοῦ τρόμου.

Ὁ Λουβοᾶ ἀνηγέρθη ἄγριος καὶ σκυθρωπὸς ὡς ἄγαλμα τῆς ἀπελπισίας. Φρικτὴ σιγὴ ἐπεκράτει κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην σκηνήν.

— Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν εἶνε λιποθυμημένος, κύριε; ἐψιθύρισεν ὁ ἀπελπισ Δεβῶτ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Σερῶν εἰσέτι γονυπετῇ παρὰ τὸ πτώμα.

— Ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως κλονισμὸς θὰ τὸ ἐφόνευσεν! ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς θρηνώδους ὁ προμηθευτὴς, ὅστις ἐτρόμαξε βλέπων τὸ ζοφερόν ἦθος τοῦ κυρίου του.

— Ἡ σύγκρουσις δὲν θὰ συνέβαινεν ἄνευ τῆς συναντήσεως τοῦ κυρίου Ἰασπίνου, εἶπεν ὑποκώφως ὁ ὑπουργός.

— Φεῦ!

— Καὶ ὁ κύριος Ἰασπίνος δὲν θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἂν δὲν προειδοποιεῖτο, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοᾶ μετὰ τόνον φωνῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπειλητικόν.

Ὁ Δεβῶτ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοᾶ παραφερόμενος ἐκ τῆς κοχλαζούσης ἐν τῇ ψυχῇ του ὀργῆς, ἐννοῶ ὅτι δὲν ἠδύναμην νὰ ἐννοήσω πρὸ ὀλίγου, τὴν παρουσίαν τοῦ κυρίου Ἰασπίνου ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς ἄμαξης καὶ τὴν τοῦ κυρίου Λαθερνῆ εἰς τὸν σταθμὸν.

— Ἐξοχώτατε! ἐφώνησεν ὁ Δεβῶτ δακρυρροῶν, ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσῃ τις ὅτι συγκρούομενος μετὰ τὴν ἄμαξάν μου θὰ ἐφόνευεν αὐτὸν τὸν ἀτυχῆ;

— Συγκρούομενός τις μετὰ τῆς ἄμαξης ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τί περιεῖχεν αὐτή.

— Ἀλλὰ τότε, Ἐξοχώτατε, δὲν θὰ ἐπανήρχετο εἰς Βονδὺ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄμαξης!

— Διατί ὄχι; ἀφοῦ εἰς Βονδὺ εἶχεν ἐπικουρίαν, ἀφοῦ ὁ κύριος Λαθερνῆ μετὰ δύο θεράποντας, ὀπλισμένους κατὰ πάσσαν πιθανότητα, ἀνέμενεν εἰς Βονδὺ, κανεὶς δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ ἐμὲ ἐκεῖ.

— ὦ, Ἐξοχώτατε! σὰς ὀρκίζομαι!.. ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ συστρέφων τὰς χεῖρας καὶ διαμαρτυρούμενος περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του καὶ τῆς ἐντιμότητός του.

Ἡ ἀτυχιστάτη ἐκείνη λέξις ὡς θρυαλλὶς μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα καὶ ὁ Λουβοᾶ ἐξερράγη.

— Περὶ τῆς ἐντιμότητός σου ὀμιλεῖς, ἄχρετε; περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου, χυδαῖτε; Ἄ! μ' ἐπώλησες εἰς τοὺς ἐχθρούς μου!..

μ' ἐνέπαιξες!... Ἀλλὰ ὁ ἀποθάνης.

Καὶ μετὰ τὴν ρωμαλέαν χεῖρά του, ἥς τὴν ἰσχύν ἐδεκαπλασίαζεν ἡ ὀργὴ ἤρπασε τὸν τρέμοντα Δεβῶτ καὶ ἀνηλεῶς κατήνεγκεν ἐπ' αὐτοῦ γρόνθους, ὧν ἕκαστος θὰ ἤρκει νὰ φονεύσῃ βουῖν. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ παραξενευόμενος καὶ ὀργιζόμενος ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν κρυγῶν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, τυφλὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ἀκρατήτου ὀρέξεως τοῦ νὰ τύψῃ, νὰ προξενήσῃ ἄλγος, ἀνεζήτησε τὸ λεῖπον ἀπὸ τὸ πλευρόν του ξίφος· θὰ διετρύπα, θὰ διέσχίζε, θὰ ἐξεμηδένιζε τὸ θῦμά του καὶ ὁ Δεβῶτ ἤρχιζεν ἤδη νὰ ρέγγῃ θανάσιμως καὶ νὰ δάκνη, ἐξανιστάμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ τέλους, διότι δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ.

Ὁ Σερῶν τὸν ἀπέστασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Λουβοᾶ καὶ τὸν ἀνήγειρεν. Μυριάδες σπινθῆρων περιίπταντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, οἵτινες ἀκόμη δὲν εἶχον ἀποκτήσει τὴν ὄρασίν του, διὰ τοῦτο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκλονίσθη.

— Φόνευσέ τον, φόνευσέ τον! ἐκράυγαζεν ὁ Λουβοᾶ.

Αἱ φοβεραὶ ἐκείναι λέξεις ἐζωογονήσαν τὸν Δεβῶτ ὡς εὐεργετικὸν ράντισμα διὰ ψυχροῦ ὕδατος ἀπεμακρύνθη ἐν τῷ ἄμα καὶ ἤρχισε νὰ ἰκετεύῃ μακρόθεν μετ' εὐγλώττων διαμαρτυριῶν.

— Ἐστὼ!.. πῆγαινε, ἀφοῦ δὲν ἀπέθανες, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἀφανίσου!.. σὲ διώκω καὶ δέου εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ σὲ ἀπαντήσω ποτὲ πλέον εἰς τὸν δρόμον μου· παρακάλει τὸν δαίμονα, τὸν αὐθέντην σου, νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀργήν μου, διότι ἂν ἀκούσω μόνον νὰ γίνεται λόγος περὶ σοῦ, ἂν οἱ κατὰσκοποὶ μου σὲ ἀνακαλύψουν, ἂν τολμήσῃς καὶ μόνον νὰ ἀναπνεύσῃς εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκουσθῆς, σοῦ ὀρκίζομαι, ἀθλιε, ὅτι ὁ ἀποθάνης κομματιασμένος ἐπὶ σταυροῦ ἐκ σιδήρου πεπυρακτωμένου, τὸν ὁποῖον θὰ παραγγείλω ἐπίτηδες διὰ σέ.

Καταληφθεὶς ὑπὸ σκοτοδίνης μετὰ τὴν κόμην ἠνωρθωμένην, κλονιζόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν λόγων ἐκείνων, ὧν ἕκαστος τὸν ἐπληττεν ὡς λίθος ὀξύς, ὁ Δεβῶτ ἀνηγέρθη καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν ἔντρομος νομίζων ὅτι ἠθάνετο ὀπισθεν τοὺς ὀνυχας τῆς φοβερᾶς ἐκείνης χεῖρός, ἥτις ἐξετεινετο μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ κόσμου.

Ἐτρεψε κατὰ τύχην, ἔξαλλος, ὀλολύζων καὶ βλασφημῶν, συγκρατῶν δὲ διὰ τῆς μίσεως χεῖρός τὰ κατεσχιζόμενα ἐνδύματά του καὶ διὰ τῆς ἄλλης προσπαθῶν ν' ἀπομάξῃ τὸ αἷμα τὸ καλύπτον τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ Λουβοᾶ τρέμων ἀκόμη ἐκ τῆς ὀργῆς ἔπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐφ' ἐνός τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἄμαξης. Ἡ ὀργὴ του κορεσθεῖσα κατέπεσεν ὡς ὁ οἰδαλέος ἀφρός ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ζέοντος ἐλαίου.

— Ἀπέθανεν! ἀνέκραξε μετὰ μακρὰν σιγὴν, ἀπέθανε ποῖν προφθασῆ νὰ ὀμιλήσῃ ἢ νὰ ὑπογράψῃ μίαν κατάρθειν!.. Καὶ ἦτο ἡ τελευταία μου ἐλπίς! Καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ ἀναμένει!..

Ἡ βαρεῖα κεφαλή του κατέπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν χειρῶν του. Ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἀκατανίκητος ἐκείνη διάνοια προσεπάθει νὰ ἐξαγάγῃ ὠφέλειαν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀτυχίας του.

— Μοῦ μένει τὸ πτώμα! ἐπιθύρισε, μοῦ μένει ἡ φοικτὴ κατηγορία κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἐπροξένησαν τὸν θάνατόν του. Ὁ βασιλεὺς θὰ ἴδῃ καὶ θὰ πεισθῇ ὅτι ὑπῆρχε μυστικόν, τὸ ὁποῖον οἱ φίλοι τῆς Μαιντενῶν κατέπνιξαν δι' ἐγκλήματος. Διότι ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπέθανεν ἐκ βιαίου θανάτου, δὲν εἶνε ἀληθές, Σερῶν; Εἶνε εὐκολὸν ν' ἀποδειχθῇ.

Ὁ ἰατρός, ἀντάξιός τοῦ κυρίου του, εἶχεν ἤδη ἐννοήσῃ τὸν λογισμόν του. Κύψας ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ σώματος ἐζήτησεν αὐτὸ μὲ ὄλην τὴν ἔνθερμον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Λουβοῶ.

— Ὅχι, εἶπε τέλος· τὸ μέτωπον δὲν ἔχει καμμίαν βλάβην· καμμία ἀρθρωσις δὲν συνετρίβη, δὲν ἐξηθρώθη οὐδὲ κἀν' ὁ θάνατος προήλθεν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητος τῆς ὁδοιπορίας, ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀέρος καὶ ἐκ τῆς διακινήσεως, ἣν προξένησεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως ὀλικὸς τιναγμός. Οὐδεὶς ἰατρός θὰ ἐτόλμα νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ ἰατρός ἀπέθανε δολοφονηθείς, οὐδ' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ὁ Λουβοῶ ἐσιώπησε καταβεβλημένος.

— Διὰ τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ὁ Σερῶν, σὰς συμβουλευῶν νὰ θέσετε πάλιν τὸ σῶμα εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ νὰ θάψετε αὐτὸ ταχέως, εἴτε εἰς Μεδῶν, εἴτε εἰς ἄλλο μέρος ὅπου νὰ μὴ δύναται ν' ἀνακαλυφθῇ. Ἀναδέχομαι ἐγὼ τὸ τοιοῦτο πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν. Ἀφ' ἐτέρου, κύριε μαρκησίε, πολὺ ἐσφάλατε νὰ κακοποιήσετε τὸν Δεβῶτ, διότι αὐτὸς θὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐκδίκησιν νὰ διηγηθῇ τὰ πάντα εἰς τὸν Ἰασπίνον ἢ εἰς τὴν μαρκησίαν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Λουβοῶ, ὁ Δεβῶτ δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ ἀψηφήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον. Ἄλλως τε, ἂν τὸν ἐτιμώρησα, δύναμαι ἐκ νέου νὰ τὸν προσοικειωθῶ. Τρέμει μὴ περιληφθῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν καταχραστῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἐξαναγκάσω ν' ἀποδώσουν τὰ κλαπέντα καὶ διὰ νὰ διασώσῃ τὰ χρήματά του, θὰ μὲ φεισθῇ... Νὰ μὲ φεισθῇ ὁ Δεβῶτ!.. Ὅποια ἀθλιότης!..

Καὶ προφέρων τοὺς λόγους τούτους ὁ Λουβοῶ ἐξέφερε γέλωτα πικρὸν καὶ ἠθέλησε νὰ τύψῃ τὸ ἔδαφος διὰ τῆς πυγμῆς, ἀλλ' ἐφρικίασε, διότι ἡ χεὶρ του προσέκρουσεν εἰς τὸ πτώμα.

Ἀνηγέρθη ἐσπευσμένως.

— Πρὸ πόσης ὥρας ἀπέθανεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ἠρώτησε τὸν ἰατρὸν.

— Πρὸ μιᾶς ὥρας μόλις.

— Πιστεύεις ὅτι ἦτο νεκρὸς ὅτε ὁ Δεβῶτ τὸν ἄφησε διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς;

— Ὅχι.

— Ὑποθέτεις ὅτι ὁ Ἰασπίνος εἶχε γνῶσιν τοῦ θανάτου του;

— Ὅχι, διότι ἡ ἀμαξά ἦτο κεκλεισμένη· ὄχι, διότι ὁ ἵπποκόμος, ὁ θεράπων

καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Δεβῶτ οὐδὲν ἐγίνωσκον. Ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ καθ' ὅλην ταύτην τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἄν εἶνε ἀθῶος, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοῶ, ἂν ἐκ συμπτώσεως μόνον προήλθον ὅλα ταῦτα, σημεῖον ὅτι ἡ τύχη τῆς ἐχθρᾶς μου ἦλθε καὶ προσέκρουσε κατὰ τῆς ἰδικῆς μου. Κακὸς οἰωνός!.. Καλὰ λοιπόν· ἔστω! θὰ προσπαθῶ ὅμως νὰ ἐπανεύρω τὸν Δεβῶτ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ συγκοινωνήσῃ ἀπὸ τῶρα μέχρι τῆς αὔριον εἴτε μετὰ τῆς μαρκησίας, εἴτε μετὰ τοῦ Ἰασπίνου, εἴτε μετὰ τοῦ κυρίου Λαβερνῆ. Ἐχω πρὸς τοῦτο ἀσφαλῆ μέσα. Καὶ αὔριον θὰ κάμω νὰ τρέμῃ τὴν μαρκησίαν μόνον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἰατροῦ αὐτοῦ, ὅστις ἐγίνωσκε τὰ μυστικὰ τῆς οἰκογενείας Λαβερνῆ. Ἄν αὐτὴ δὲν θὰ τρέμῃ, ὁ Ἰασπίνος ὅμως, ὅστις θὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄνθρωπος ἀκόμη ζῇ, θὰ τρομάξῃ καὶ θὰ ὀμιλήσῃ!.. Ὅχι, ἀκόμη δὲν ἀπωλέσθησαν τὰ πάντα· χρειάζεται τόλμη, ἀπάθεια καὶ ἄκρα σιγή! Ἐχω καιρὸν ἕως τὴν ἐσπέραν τῆς αὔριον· τὸ διάστημα εἶνε πολὺ, εἶνε αἰώνιον! Ἄλλως τε καὶ ἂν ἀποτύχω καὶ ἂν δὲν φανῶ συνεπῆς εἰς τὸν πρὸς τὸν βασιλέα δοθέντα λόγον μου, πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ περάσῃ, ὅπως ἐπέρασαν τόσα ἄλλα, ὅπως τὰ πάντα θὰ περάσουν! Διότι ὁ βασιλεὺς ἐξαρτᾶται παρ' ἐμοῦ· ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ μέλλον! Ἄς μετακομίσωμεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἰς Μεδῶν!

Καὶ τοὺς λόγους τούτους εἰπὼν ὁ Λουβοῶ κατεβίβασε τὸ ἀγέρωχον αὐτοῦ βλέμμα μέχρι τοῦ πτώματος. Τὸ πτώμα ἐφαίνετο μορφαζὸν ὡσεὶ ἐμειδία εἰρωνικῶς· ἐγίνωσκεν ἤδη αὐτὸ τὴν ἀξίαν τῆς λέξεως μέλλον προφερομένης ὑπὸ χειλέων ἀνθρωπίνων. Τὴν εἶχε προφέρει ἴσως καὶ αὐτὸ μίαν ὥραν προτοῦ νὰ ἐκταθῇ ψυχρὸν καὶ διὰ παντὸς ἄπνουν ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς καὶ ἐρήμης ἐκείνης ὁδοῦ!

ΕΖ'

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ὁ Βελαίρ ἀφῆκε τοὺς φίλους του διὰ νὰ φέρῃ τόσας καλὰς εἰδήσεις εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας Μαρίας μικρὰν οἰκίαν.

Βεβαίως οὐδὲν εὐκολώτερον ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβῇ τις ἐκ Βερσαλλιῶν εἰς Παρισίους εἰς δύο ὥρας. Ἄλλ' ὁ Βελαίρ ὡς γινώσκωμεν εἶχεν ἐκλέξει δρομολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐτριπλασίαζε τὸ μήκος τοῦ δρόμου. Ἄλλως τε δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Βιολέττας πρὸ τῆς ἐσπέρας. Κατηγάσας λοιπὸν τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ἡμέρας ἀγοράζων πάντα τ' ἀντικείμενα ὅσα εἶχεν ἀνάγκη ἢ νεαρὰ γυνὴ διὰ τὸ ταξιδιὸν τῆς καὶ κατάρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς αὐτῆς καλῆς τύχης ὅπως καὶ ἄλλοτε.

Ἡ Βιολέττα παρετήρει τεθλιμμένη τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου τῆς καὶ δὲν ἐξέπεμψε τὴν χαρμύσνον κραυγὴν μεθ' ἧς ὑπεδέχετο συνήθως τὸν ἀφικνούμενον ἐραστὴν τῆς.

Οὗτος ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ παράθυρον ὅπουθεν εἰσῆρχοντο αἱ τελευταῖαι λάμπεις τῆς ἡμέρας.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν· διατί εἶσαι τόσο ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη; πάλιν θὰ ἔκλαυσες!

Ἡ Βιολέττα προσεπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν μορφήν τῆς.

— Τί σοῦ συνέβη, Βιολέττα;

— Τίποτε· μὴ προσέχης εἰς ἐμέ, σὲ παρακαλῶ· θὰ συνειθίσω...

— Ναί, θὰ συνειθίσῃς εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, φιλότατη μου, εἶπεν ὁ νέος σφιγγὼν αὐτὴν τρυφερῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του. Αὔριον εἶνε ἡ τελευταία, ἡ μεγάλη ἡμέρα. Αὔριον θὰ σωθῆς διὰ παντός!

— ὦ! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή, εἶνε ἀληθές;

Ὁ Βελαίρ διηγήθη αὐτῇ λεπτομερῶς τὸ σχέδιον τοῦ Ἰασπίνου καὶ παρέστησε πάντα τὸν ζῆλον τῶν φίλων του. Παρουσίασεν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἀντικείμενα, ὅσα εἶχεν ἀγοράσει, ἀφῆκεν ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐκχειρίσῃ πᾶσα ἡ χαρὰ ἣν ἠσθάνετο διὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν προσδιορισθεῖσαν διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

Ἄλλ' ὁ ἐνθουσιασμός του ἀντὶ νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν Βιολέτταν κατέβαλλον αὐτὴν ἀπεναντίας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Παρελθούσης τῆς πρώτης ὁμίλης ἐπανεπέσεν εἰς στυγιοτέραν μελαγχολίαν, ἀφ' ἧς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀποσπᾶσιν οὐδ' αἱ θωπεῖαι, οὐδ' αἱ διαμαρτυρίαι, οὐδ' αἱ χαριέσσαι εὐφρολογίαι, οὐδ' αἱ φιλόστοργοι ἐπιπλήξεις.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ ἀπελπισ καὶ αὐτὸς, τόση μελαγχολία δὲν εἶνε φυσική. Μὲ κάμνεις νὰ θλιβῶμαι, Βιολέττα· δὲν μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν πλέον;

— ὦ! εἶπεν ἡ Βιολέττα συνεννοῦσα τὰς χεῖρας.

— Τότε φαιδρύνθητι, ἀφοῦ μὲ βλέπεις καὶ ἐμὲ φαιδρὸν· μὴ δυσαρεστῆς τὸν Θεόν, ὅστις τὰ πάντα πράττει ὑπὲρ ἡμῶν, μὲ αὐτὴν τὴν κατηφῆ ὄψιν καὶ τὴν ἀχάριστον τεθλιμμένην καρδίαν!

— Ὑπάρχουσιν ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας δὲν δύναται τις νὰ κατανικήσῃ, ἐπιθύρισε ἡ Βιολέττα. Δὲν εἰζεύρω διατί τὰ πάντα μὲ παγώνουν καὶ μὲ τρομάζουν.

— Θὰ φύγῃς ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης, ἡσύχασε.

— Ἄς φύγωμεν ἀμέσως.

— Εἰζεύρεις ὅτι τὸ τοιοῦτο εἶνε ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ ὑψῶν ἡρέμα τοὺς ὤμους. Κάμνεις ὡσὰν τὰ παιδία, διὰ τὰ ὅποια ψήνουν ἐπίτηδες κουλούρας καὶ τὰς ζητοῦν πρὶν ψηθῶν. Δὲν πρόκειται νὰ φύγῃς σήμερον ἀλλ' αὔριον.

— Λοιπὸν, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετ' ἀκουσίου φρικιάσεως, μὴ μὲ ἐμποδίσῃς ν' ἀνησυχῶ καὶ νὰ κλαίω ἕως αὔριον. ὦ! μὴ ἐρεθίζεσαι!... ἐνόησέ με καὶ ἄς εἶμαι ἀκατανόητος.

— Εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ, καὶ σὲ λυποῦμαι· διαρκῶς περιωρισμένη, διαρκῶς φοβούμενη νὰ πατήσῃς εἰς τὰ

τρίζοντα αὐτὰ πατώματα συλλογιζομένη μήπως σὲ ἀκούσουν κάτωθεν, ἠναγκασμένη νὰ μὴ πλησιάσῃς εἰς αὐτὸ τὸ παράθυρον ὀπόθεν καὶ μόνον εἰσέρχεται ὁ ἄηρ καὶ τὸ φῶς, τρομάζουσα εἰς πάντα κρότον, περιβαλλομένη τὴν νύκτα ὑπὸ τῆς σκοτεινῆς ὀμίχλης, ἥτις ἀνέρχεται μέχρι σοῦ, ἀκούουσα τὸν μονότονον ῥόχθον τῶν ὑδάτων παρὰ τὰ τόξα τῆς γεφύρας, τὸν διαρκῆ τιναγμὸν τῶν σεσαθρωμένων δοκῶν τῆς παλαιᾶς αὐτῆς οἰκίας, ἔχεις δίκαιον, φιλότατη μου, ν' ἀνησυχῆς, διότι πάντα ταῦτα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐμπνεύσωσιν ἀνησυχίαν εἰς μίαν γυναῖκα ἀνίσχυρον καὶ μόνην. Ἄλλ' ὅμως πάντα ταῦτα τελειώνουσιν αὔριον μὴ τὰ σκέπτεσαι πλέον. ἀπόλαυσε προκαταβολικῶς τὴν εὐδαιμονίαν, ἥτις ἐπιφυλάσσεται αὔριον εἰς ἀμφοτέρους ἡμᾶς.

— Φίλε μου, εἶπεν ἡ Βιολέττα σφίγγουσα σπασμωδικῶς τὸν Βελαίρ ἐπὶ τοῦ πάλλοντος στήθους της, φίλε μου, μὴ με ἐπιπλήξῃς καὶ πάλιν δι' ὅσα θὰ σοῦ εἶπω, ἀλλὰ θέλω νὰ σοῦ τὰ εἶπω μὲ ὄψιν γαλήνιον, μὲ τὰ ὄμματα ἀπτότητα, μὲ τὸ στόμα μειδιῶν, τότε δὲ δὲν θὰ με κατηγορήσῃς πλέον ὅτι εἶμαι δειλή, ὅτι εἶμαι παιδίον ἀπαιτητικόν. Ὅχι! δὲν εἶνε ἡ ἐρημία, δὲν εἶνε ὁ ῥόχθος τοῦ ὕδατος, δὲν εἶνε ἡ σαθρότης τῆς οἰκίας ταύτης, ἥτις με φοβίζει. . . Ἐσκέφθην περὶ πάντων τούτων ἡ ἐρημία εἶνε ἡ ἀσφάλεια μου, τὸ θορυβῶν ὕδωρ εἶνε ὁ προμαχὼν μου, ἡ σαθρὰ οἰκία αὕτη ἀρκεῖ νὰ βαστάσῃ τὴν φωλεάν μας· καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν διαρκῶς καπνίζοντα καὶ σιωπηλὸν γείτονα μας δὲν ἔλειψαν οἱ συλλογισμοί μου· βεβαίως αὐτὸς δὲν με γνωρίζει διόλου, δὲν ὑποπτεύει κἄν τὴν παρουσίαν μου· ὁ γηραιὸς οἰκοδεσπότης μας εἶχε συμφέρον νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ τὴν γειτνιάσιν μου, ὅπως μοῦ ἀπέκρυψε τὴν ἰδικήν του. Εἶνε ὅλως παράλογος, ὅλως ἄφρων ἡ φρικίασις ἡ διατρέχουσα τὰς φλέβας ὁσάκις συλλογίζομαι πάντα ταῦτα. Οἱ λόγοι σου πρὸ ὀλίγου ἔπρεπε νὰ με καταστήσωσι φαιδρὸν καὶ ὑπομονητικὴν, διότι τέλος πάντων ἡ αὔριον μέλλει νὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγας ὥρας. Ἄλλὰ τί τὰ θέλεις; . . . δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τὴν ἀληθῆ αἰτίαν. Σὲ βλέπω κατὰ πρόσωπον μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας· σοῦ μειδιῶ καὶ σὲ ἀγαπῶ· ἐννοῶ ὅτι μοῦ λέγεις τὴν ἀλήθειαν λέγων μοι: αὔριον! καὶ ὅμως πάσχω. Πάσχω, ἀγαπητέ μου, διότι ὅσον καὶ ἂν προσπαθῶ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς ἰδέας σου, δὲν αἰσθάνομαι οὐδ' εἰς τὴν καρδίαν μου, οὐδ' εἰς τὸ πνεῦμά μου, οὐδ' εἰς τὴν ψυχὴν μου, οὐδ' ἐντὸς μου, οὐδ' ἐκτὸς ἐμοῦ τὴν πεποιθήσιν περὶ τῆς αὔριου, ἥτις θὰ μᾶς καταστήσῃ τὸσον εὐτυχεῖς!

Καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τοιαύτην ἔκφρασιν λύπης, μὲ τοιαύτην ἀπέλπιδα πεποιθήσιν, ὥστε ἐνεποίησαν εἰς τὸν νέον ἀνέκφραστον ἐντύπωσιν. Ἡ λάμψις τῶν γλυκυτάτων ὀφθαλμῶν της ἐφάνη αὐτῷ πένθιμος, τὸ μειδιάμα, τὸ ἐν τῷ ἄμα ἐξαλειφθὲν ἀπὸ τῶν ὠχρῶν χειλέων της, ἐφάνη αὐτῷ ὡς φοβερὰ μετά-

βασίς ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον.

— Φεῦ! ἀπήντησε φρικιῶν ἀκουσίως, ἂν τοιοῦτοτρόπως μ' ἐνθαρρύνεις. . .

— Ἐχεις ἀνάγκην θάρρους; εἶπεν ἡ Βιολέττα.

— Δὲν εἰξεύρω τί λέγω, μοῦ ἐτάραξες τὸν νοῦν. Ἡμῖν φαιδρός· αἱ ἰδέαι μου ἦσαν πλήρεις ἐλπίδων καὶ φωτεινότητας· μὲ ἀφυπνίζεις ἐκ τῆς ὄνειροπολήσεώς μου καὶ βλέπω μόνον σκότη καὶ μὲ ἀπογοητεύεις ἀφ' ὅσα ὀνειροπόλουν πρὶν τόσον φλογερῶς.

Καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του ὑπὸ τὸ πρόσχημα χόλου.

Ἡ Βιολέττα ἐπλησίασε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὰ γόνατά του.

— Ἄς παραιτήσωμεν αὐτοὺς τοὺς φόβους, εἶπε, καὶ ἀφοῦ δὲν πρόκειται πλέον νὰ χωρισθῶμεν. . .

Ὁ Βελαίρ ἐποίησε κίνημά τι.

— Διατί ἀνεσκήρτησες; ἠρώτησεν ἡ Βιολέττα.

— Τίποτε, τίποτε! . .

— Μήπως δὲν πρόκειται νὰ μείνης πλησίον μου;

— Ὑπεσχέθην εἰς τοὺς φίλους μας νὰ φανῶ ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον εἰς Βερσαλλίας τὴν ἐσπέραν ταύτην διὰ νὰ μὴ ἐξεγειρωμεν καμμίαν ὑποψίαν· εἶχα μάλιστα ὑποσχεθῆ ν' ἀπαγγεῖλω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μακρησίας τὰς δύο στροφὰς τῆς τελευταίας πράξεως τῆς *Γαθολίας*, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιθυμεῖς νὰ μείνω ἐδῶ, θὰ μείνω, Βιολέττα. Ὡ, φιλότατη μου, καὶ δύναμαι ἐγὼ ποτὲ νὰ γείνω εἰς σὲ ἀφορμὴ λύπης; Ἄς μὲ περιμένουν ὅσον θέλουν εἰς Βερσαλλίας· ἀρκεῖ ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη νὰ μὴ ὑποφέρῃ!

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ δακρῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις ἐζωογονεῖτο ὑπὸ τὴν φλόγα τοῦ περιπαθοῦς ἐκεῖνου ἔρωτος.

— Ὅχι, ἀπήντησε, μὴ φανῆς ἀπερίσκεπτος ἐνεκα τῶν ἀνοήτων φόβων μου· ὑπάκουσον εἰς τοὺς φίλους μας, μὴ δυσχερστήσῃς τὴν κυρίαν Μαιντενῶν, τὴν σεβάστην μας προστάτιδα· ἀνακτῶ καὶ πάλιν τὴν φρόνησίν μου. Ἄκουσε! . . . δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ γέρονις Ἰουδαῖος, ὅστις ἀναχωρεῖ; εἶνε ἡ συνήθης ὥρα, καθ' ἣν ἀπέρχεται μοῦ φαίνεται ὅτι ἤκουσα κλειομένην τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου του.

— Καὶ ἡ θύρα τῆς κλίμακος κλείεται ἐπίσης, εἶπεν ὁ Βελαίρ· ὁ γείτων σου, ὁ φοβερός ἐκεῖνος καπνιστής, ἐξέρχεται ὡσάυτως. Θὰ ἐξέλθῃ ἀρὰ γε διὰ τοῦ ποταμοῦ ἢ διὰ τῆς γεφύρας; Περιμένε, νὰ ἴδω.

— Μὴ φανῆς εἰς τὸ παράθυρον, τί σὲ μέλλει ἂν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἐν ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος; Μὴ ἀπομακρυνθῆς ἀπ' ἐμοῦ· μὲ καταλαμβάνει ὁ τρόμος ὅταν δὲν εἶσαι πλησίον μου.

— Θὰ μείνω τότε! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ ζωηρῶς καὶ μετὰ τινος ἐνδειξεως δοκιμασίας.

— Ἐλα, ἔλα! κρινέ με ἐπεικίστερον.

Ἐτελείωσε. Κύτταξε πόσον εἶμαι γενναία. Ὁθὰ παρασκευάσω πρὶν κατακλιθῶ ὄλα τ' ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξιδιον. . . Ὅχι, δὲν θὰ παρασκευάσω τίποτε· δὲν θὰ κατακλιθῶ οὐδὲ κἄν. Αἱ νύκτες δὲν εἶνε μακρὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. . . δὲν εἶνε ἀληθές; Ἡ ἡμέρα ἀνατέλλει τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν. . . Εἶνε τῶρα ἐννεά, καὶ πέντε ὥρας κανεὶς τὰς περὶν. . .

— Θεέ μου! Βιολέττα, πῶς μὲ πειράζεις! . . ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ συσπῶν τὰς χεῖρας μετ' ἀπελπισίας. Εἶπέ μου ὅτι θέλεις νὰ μείνω. Ἄς μείνωμεν καὶ οἱ δύο, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ φρονιμώτερον. Ἀπεφάσισα λοιπόν· μένω μαζί σου· δὲν ἐννοῶ τὴν ταραχὴν σου, τὴν ἀδιαθεσίαν σου καὶ μοῦ προξενεῖ πολὺ κακὸν ἢ κατῆφεία σου.

Ἡ Βιολέττα περιβάλλουσα διὰ τῶν δύο θελκτικῶν βραχιόνων της τὸν τράχηλον τοῦ ἐραστοῦ της τὸν καθησύχασε δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ καὶ συνέχουσα τὴν βιαίως πάλλουσαν καρδίαν της.

— Ποίαν ὥραν ὑπεσχέθης νὰ εἶσαι εἰς Βερσαλλίας; εἶπεν.

— Τὰς ἐννεά καὶ ἡμίσειαν ἢ τὰς δέκα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου τοῦ βασιλέως.

— Ὡ! ἀπὸ τῶρα θὰ φύγῃς, ἐπιθύρυσεν ἡ Βιολέττα.

— Δὲν θὰ εἶμαι πρὸ τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας ὅσον καὶ ἂν τρέξω γρήγορα.

— Πήγαινε λοιπόν! ἐφέλλισεν ἡ Βιολέττα μετὰ στεναγμοῦ ἀπελπισίας.

Ὁ Βελαίρ ἀνήσυχος τεταραγμένος ὡς αὐτῇ, ἐπηγαίνουρχετο σταματάζομενος πάντοτε κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ ἀπὸ τὴν χαύνως τεινομένην πρὸς αὐτὸν ἀγάλην τῆς ἐρωμένης του, ἀπὸ τὸ βλέμμα της τὸ πλήρες θλιβερῆς περιπαθείας.

— Εἶπέ εἰς τὸν κύριον Λαβερνῆ, ὑπέλαβεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μὲ ἐναγώνιον θλίψιν, ὅτι τὸν ἠγάπων ὡς ἀδελφόν.

— Ὅτι τὸν ἠγάπας; . . ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμη, νομίζω!

— Ἀσπάσθητι ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἀγαθὸν Ἰασπίνον! Ἄ! . . καὶ νὰ θωπεύσῃς τὸν μικρὸν Ἀμούρ, μὴ ξεχάσῃς! . . εἶνε καὶ αὐτὸς φίλος μας.

Συνησθάνθη τότε ὅτι ἡ καταλαμβάνουσα αὐτὴν αὐθις συγκίνησις ἐκυρίευσεν καὶ αὐτὸν τὸν Βελαίρ. Ὅτε ἡ φωνὴ σταματᾷ εἰς τὸν λάρυγγα, τὰ δάκρυα πολὺ ταχέως ἀνέρχονται εἰς τὰ βλέφαρα.

— Φύγε, φίλτατέ μου! φύγε, περιπόθητε φίλε μου! οὐδέποτε σὲ ἠγάπησα τόσον πολὺ ὅσον τὴν στιγμὴν ταύτην. Εἶπέ μου πάλιν ὅτι μὲ ἀγαπᾶς· εἶπέ μου αὐτὴν τὴν τελευταίαν λέξιν, ἐπισφραγίζων αὐτὴν δι' ἐνὸς φιλήματος.

Ὁ Βελαίρ ἔξκλλος, τεταραγμένος ἐκ τῶν πενήθιμων αὐτῶν θωπειῶν:

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε, Βιολέττα, αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων οὐδέποτε ἐξεδήλωσαν μὲ τόσον πάθος τὸ αἰσθημά των. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν προικνίζεται εἰς ἡμᾶς ἄλλο τι εἰμὴ χαρὰν καὶ γαλήνην· ἀλλὰ τέλος πάντων ἄς ὑπακούσωμεν εἰς τὸ παρακινεῖν ἡμᾶς ὀρμέμεφυτον. Πηγαινὼ ταχέως εἰς Βερσαλλίας νὰ

ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς τὴν μακροησίαν, καὶ θὰ ἐπανέλθω. "Ὁ! μὴ φοβῆσαι μήπως κουρασθῶ. Ὁ Γεράρδος ἔχει ἵππους ταχεῖς ὡς τὸν ἄνεμον, τρέχουν ὡς ἀστραπή. Θὰ μ' ἐπανίδης, Βιολέττα, πρὶν ἢ ἡμέρα λευκάνη τὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου. Καὶ τότε πλέον δὲν θὰ ἔχῃς φόβον, ἀλήθεια;

— "Ὁχι, ὄχι! μείνε εἰς Βερσαλλίας· ὁ οὐρανὸς εἶνε ζοφερός, ἐπαπειλεῖται θύελλα· κύτταξε πῶς τὰ νέφη διαρρήγνυται σιωπηλῶς!..

— Θὰ ἐπανέλθω, σοῦ λέγω· εἶπέ μου καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἡ Βιολέττα ἐφρικίασε καὶ μὴ δυναμένη νὰ προσφέρῃ τὴν λέξιν ταύτην ἐρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου.

Ἦδη διεσκέλιζε τὸ παράθυρον καὶ ἤρπαζε τὴν κλιμακα, ὅτε ἔδραμεν ἐκ νέου πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἔθλιψε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ Βελαίρ ἐκλονίσθη.

— Χαῖρε! τῷ εἶπε μετὰ προσπαθείας, ἐξ ἧς ἐρράγη ἡ φωνὴ ἄμα καὶ ἡ καρδιά της.

Ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆ κραυγὴ ἤχη ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα τοῦ Βελαίρ· ὅτε κατῆλθεν εἰς τὴν ὄχθην. Ἐστράφη καὶ εἶδεν: ὀρθία, λευχειμονοῦσα εἰς τὸ ζοφερὸν πλαίσιον τοῦ παραθύρου ἡ φίλη του, ἔτεινε αὐτῷ ἀκόμη τὴν χεῖρα, καὶ νέος χαιρετισμὸς μετὰ τὴν αὐτὴν μελαγχολικὴν ἔκφρασιν ἀπαγγεληθεῖς, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θλιβεραῖς στοναχῆς τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ.

— Ἡ ἀπερίσκεπτος! εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Βελαίρ συγκεκλινημένος· εὐτυχῶς δὲν εἶνε μέσα ὁ γείτων της διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ...

Καὶ ἀνῆλθεν ἐν τάχει τὴν παρόχθιον ὕδον. Φθάσας εἰς τὴν καμπήν, παρετήρησεν ἀκόμη, ἀλλ' ἡ ὀπτασία εἶχε γίνεαι ἀφαντος.

*Ἐπεσοι συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBBY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Θ'

Ὁ Μάξιμος ἀπερχόμενος μετὰ τῆς Ἀλίκης τοῦ μεγάρου τῆς κομῆσεως εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διηγηθῆ ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ μετὰ τῆς ἐξαδέλφης του τὰ συμβάντα εἰς τὸν θεῖόν του, ἵνα τὸν φέρωσι πρὸς τὸ μέρος των. Ἡ Ἀλίκη ἐν ἀποφασίσει νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὸ τολμηρὸν σχέδιόν του.

Εἶχεν ἄλλως ὑποσχεθεῖ καὶ ἡ κυρία Γιάλτα νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως ἵνα κερδίσῃ τὴν μάχην.

Καὶ ὅμως ἀμφέβαλλεν ἔτι περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Αἱ πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων, αἱ

εὐρεθεῖσαι ἐπὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἀπετέλουν τὸ ἀσθενὲς μέρος τῆς προσβολῆς.

Ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἤρκειτο εἰς λόγους αἰσθηματικούς καὶ τολμηρὰς ὑποθέσεις. Ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ τὸν πείσωσιν, ἐνόσῳ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, δὲν κατῴρθου ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ μοιραῖα ἐκεῖνα τραπεζικὰ γραμμάτια τῷ ἐστάλησαν παρ' ἀγνώστου φίλου ἢ ἐχθροῦ.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἀποχρῶν λόγος διὰ ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐνέργειάν του, καὶ δυσηρεστήθη μεγάλως ἄμα φθὰς εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Σουρέζνης, ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ ἐξῆλθε καὶ ἤθελεν ἐπανέλθει μετὰ μίαν ὥραν.

Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ ἐξαδέλφη του ἀφικοντο δι' ἀμάξης, ὅπερ ἐξέπληξε τὸν μαζῦ - Ντουλεβάν, ἰδόντα ἀμφοτέρους μαζῦ.

Ἡ Ἀλίκη εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῆς παιδαγωγῆς της καὶ ἐκεῖ κατῴρθωσεν, ἐνῶ ἐξήρχοντο, νὰ χωρισθῶσιν. Ἐσπευδε λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ, ἐνῶ ὁ Μάξιμος δὲν ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἕως τῶν δωματίων της, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ νὰ παρατείνῃ ἀνωφελῆ συνδιάλεξιν.

Τὸ θέμα εἶχεν ἐξαντληθῆ. Ἡ νεαρὰ κόρη ἤθελε νὰ κλαύσῃ μόνῃ καὶ ὁ Μάξιμος ἐζήτηε νὰ ἐπωφεληθῆ τοῦ χρόνου διὰ νὰ προπαρασκευασθῆ ὡς πρὸς τὴν ἀποφασιστικὴν μάχην.

Ἐσκέπτετο ὅμως ὅτι πρὸς τοῦτο τῷ ἔμενεν ἕτερόν τι καθήκον νὰ ἐκπληρώσῃ.

Ἦθελεν ἐνεργῆσαι κατὰ τοῦ Βινιού, ὁ ὁποῖος ἦτο φίλτατός του.

Ἡ φίλια αὐτῆ εἶχε πῶς ψυχρανθῆ ἀπὸ τινος, ἔνεκεν ἀνεξαρτήτων περιστάσεων, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἔτι, καὶ ὁ Μάξιμος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργῆσῃ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Βινιού.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀρκούντως δύσκολον, ἀλλ' ὁ Μάξιμος ἠλπίζεν ὅτι εὐλικρινῆς ἐξομολόγησις δὲν ἤθελε ψυχρᾶνει ἐπὶ πλέον τὴν παλαιάν των φιλίαν.

Τὸν ἐγνώριζε κατὰ βάθος. Ἦξευρεν ὅτι διὰ τῆς εὐθιμίας του ἔβλεπε τὸν βίον διὰ τῆς πρακτικῆς ὀφείας του. Διὰ νὰ γλυκάνῃ δὲ τὴν πικρίαν τοῦ καταποτίου ὁ Μάξιμος ἐσκέπτετο νὰ τοῦ παραστήσῃ ὅτι συνοικέσιον βεβιασμένον δὲν ἦτο καὶ εὐτυχῆς καὶ ὅτι ἀντὶ ν' ἀναμῆνῃ ἐκ τῆς τύχης, κάλλιον ἦτο, αὐτὸς ν' ἀρνηθῆ τὴν χεῖρα τῆς Ἀλίκης καὶ νὰ ἀρκεσθῆ ἀπομῆνών συνέταίρος τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ἐβαينه λοιπὸν διακπλάττων τὰ σχέδια του ταῦτα πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγκεσῶ ὅπου κατῴκει ὁ Βινιού.

Ἦτο κυριακὴ, τὰ γραφεῖα κλειστά, καὶ ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι ὁ Βινιού δὲν εἶχεν ἔτι ἐξέλθει.

Μόλις ὁ Μάξιμος ἐπροχώρησεν εἴκοσι βήματα καὶ παρετήρησεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸ ἐγγονὸν τῆς κυρίας Πιριάκ.

Ἐδυσκολεύθη νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, διότι τὸ παιδίον εἶχεν ἐντελῶς μεταμορφωθῆ.

Εἶχεν ἀποβάλλει τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ γραφείου, καὶ ἔφερεν κομψὴν ζακέταν,

φαιόχρουν, χαμηλὸν πιλίδιον καὶ περισκελίδα βελουδίνην.

Ἐφαίνετο εὐπόρου οἰκογενείας τέκνον.

Καὶ τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ του ἐπρόδιδον ὡς ἄλλοτε τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν ἀγαθότητά του. Ἐβάδιζεν ὑψιτενῶς, ἔχων τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον καὶ τὸ στόμα ἐμειδία.

— Ἐγιατρεύθης λοιπὸν, τῷ εἶπεν ὁ Μάξιμος ἀποφράσων αὐτῷ τὴν δίοδον.

— Καὶ τόσῳ καλῶ, ποῦ θαρρῶ πῶς ποτὲ δὲν ἤμουν ἄρρωστος, ἀπεκρίθη ὁ Γῶγος. Ἀφοῦ ἔπαιζα καὶ βόλους μετὰ τὸ σπασμένο μου χεῖρι, καὶ μοῦ ἦλθε πάλιν τὸ μνημονικόν. Πρῶτα μ' εὐρήκατε κουτό, μὰ τόρα πειά. . . Ἐξέρω τί λέγω καὶ τὰ θυμοῦμαι ὅλα.

— Δὲν σ' ἀφίνω λοιπὸν καὶ γῶ πειά. Θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τόσα πράγματα. Καὶ ποῦ πᾶς;

— Νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου εἰς τὸν κύριον Δορζέρ.

— Ποίαν ἱστορίαν.

— Θὰ τοῦ πῶ πῶς ἐγὼ εἶπα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπῆραν τοῦ Βορισῶφ τὸ κασάκι, πῶς πρέπει νὰ κάμουν γιὰ ν' ἀνοιζοῦν τὴν κάσσαν.

— Πολὺ καλῶ. Δὲν τὸ ἐπίστευα. Καὶ πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ τὰ πῆς εἰς τὸν θεῖόν μου;

— Μὲ στέλλει ἡ μάμμη μου.

Ὁ Μάξιμος ἤρχιζε νὰ ἐνοηθῆ. Ἡ κόμησά ἀπὸ πρῶτας ἀνήγγειλεν εἰς τὴν χήραν Πιριάκ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ τῇ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίους ὁδηγίας.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι μήπως σὲ συλλάβῃ ὁ ἀρχαῖός σου κύριος;

— Ἄν μὲ συλλάβῃ, θὰ πάγω εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν θὰ παραπρονηθῶ. Ἐλπίζω ὅμως πῶς ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη θὰ πῆ τοῦ πατέρα της νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

— Μμ! δὲν ἔξέρω πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ. Καὶ μήπως γιὰ νὰ τὸν καλοπιόσῃς ἐνδύθης ἔτσι ὠραῖα;

— "Ὁ, ὄχι, κύριε Μάξιμε. Ἡ κόμησά μου ἔφερεν αὐτὰ τὰ ρούχα. Θὰ μὲ πάρῃ μαζῦ της, καὶ δὲν θέλει νὰ εἶμαι πειὰ ὑπηρετίας.

— Θὰ σὲ πάρῃ μαζῦ της! Ποῦ λοιπὸν.

— Δὲν εἰξέρω. Ἐξέρω μόνον πῶς φεύγει ἀπόψε καὶ πηγαίνομαι μαζῦ της ἡ μάμμη μου κ' ἐγὼ. Λυποῦμαι ὅμως γι' αὐτό, γιὰτι δὲν θὰ σὰς ξαναἰδῶ, ἀλλὰ φαίνεται πῶς πρέπει.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπέμενε. Ἐνόει ὅτι δὲν ἦτο ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἀναχωρήσεως, ἄλλως δὲ ἔσπευδε νὰ συναντήσῃ τὸν Βινιού, ἀλλὰ δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ καὶ τὸν Γῶγον.

— Ἐλα μαζῦ μου, τῷ εἶπεν. Ὁ θεῖός μου δὲν εἶν' ἐκεῖ. Θὰ γυρίσῃ σὲ λίγο καὶ θὰ πᾶμε μαζῦ. Ὡς τότε ὅμως πᾶμε κάπου ἄλλου.

— Εὐχαρίστως, κύριε Μάξιμε, εἶπε τὸ παιδίον.

Τὸν ἠκολούθησε χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ποῦ τὸν ὠδήγει.

Ἡ ὁδὸς Ἀγκελῶ δὲν ἦτο μακρὰν, καὶ ἐβάδισαν ἕως ἐκεῖ σιωπηλοί.

Ὁ Μάξιμος ἀνησυχολημένος ὑπὸ σοβαρῶν σκέψεων δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ὀμιλήῃ, ὁ δὲ Γῶγος ἐδείκνυτο ἐπιφυλακτικὸς.

Φθάσαντες εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου κατῴκει ὁ Βινιόρῦ εὗρον τὸν θυρωρὸν συνδιαλεγόμενον πρὸς τινὰ νέον χαιρετίσαντα τὸν ἐξάδελφον τῆς Ἀλίκης.

— Δὲν μὲ ἐνθυμεῖσθε, εἶπεν. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ μὲ εἶδατε. Ἐνθυμεῖσθε τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ; ἐγὼ ἔκκαμα τὸν πετεινὸν.

— Ἄ! ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἐπιθύρισε ὁ Μάξιμος ἔκπληκτος ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης.

— Εἶμαι ὁ Ἀγίνωρ Γκαλοπαρδὲν καὶ ἦλθα νὰ ἰδῶ τὸν πρῶην σύντροφόν μου Βινιόρῦ, λέγω πρῶην, διότι μοῦ κάνει τὸ βαρὺ πρὸ δύο μηνῶν.

Καὶ ὅμως πόσας ὑπηρεσίας τοῦ ἔκανα . . . καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ.

Φαντασθῆτε ποῦ μοῦ ἔστειλε νὰ μοῦ μνηύσῃ νὰ περάσω ἀπ' ἐδῶ.

Ἦθελαν νὰ πάγω μὲ τὸν Φολῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν μὰ ἔτρεξα. . . Ποῦ εἶνε ὁ Βινιόρῦ; Ὁ κύριος ἐξῆλθε.

— Καὶ γὰρ ἠρχόμουν νὰ τὸν ἰδῶ καὶ ἐλυπήθηκα πολὺ ποῦ δὲν τὸν συνήνησα.

— Ὡστε καὶ εἰς σὰς κάνει τὸν βαρὺ; Ἄ! πόσον ἀλλάζει τοὺς ἀνθρώπους τὸ χρῆμα. Ὁ Βινιόρῦ πρὸ δύο μηνῶν δὲν ἦτο τόσῳ υπερήφανος, ὅταν ἦλθε νὰ τοῦ κἀνω μίαν χάριν. Τότε εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. . . διότι ἐπρόκειτο περὶ ἀνωνύμου ἀποδόσεως.

— Πῶς τὸ ἐννοεῖτε; ἠρώτησε ζωνηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Ἀπλούστατον. Πενήντα χιλιάδες φράγκα, τὰ ὅποια κάποιος πελάτης τοῦ κυρίου Δορζέρ ὤφειλεν εἰς ἕνα ἄλλον καὶ ἤθελε νὰ τὰ δώσῃ χωρὶς νὰ γείνη γνωστός. Μεταξὺ μας ὅμως, ἐγὼ νομίζω πῶς τὰ ἔκλεψε.

— Καί. . . ὁ Βινιόρῦ σὰς ἐπεφόρτισε νὰ τὸ δώσετε σεῖς αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Ναί. Δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλ' εἶμαι τίμιος. Καὶ ἐπῆγα τὸ πακέτον εἰς αὐτὸν τὸν κύριον. . . μπουλβάρ Μπατιγιγιόλ. Ἐγὼ μάλιστα ἔγραψα εἰς τὸ γράμμα ποῦ τοῦ ἔλεγε πῶς τὰ στέλλει. Φαίνεται ὅτι ὁ χρεώστης δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ δανειστής του ἀπὸ ποῦ τοῦ ἔρχονται τὰ λεπτὰ, ἀφοῦ μάλιστα ἤξευρε καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ γραφίματος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κυρίου Δορζέρ. Δι' αὐτὸ ὁ Βινιόρῦ ἦλθεν εἰς ἐμέ.

Μοῦ εἶχεν ὑποσχεθεῖ μάλιστα ὅτι ὁ διευθυντὴς του θὰ μοῦ ἔκαμνε καλὸν δῶρον, μὰ τίποτε ἀκόμη.

Ὁ Μάξιμος ἦν ὠχρὸς ἐκ συγκινήσεως. Ἐμάνθανεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ ἦν ἐντελῶς ἀθῶος καὶ ὅτι ὁ Ἰούλιος Βινιόρῦ διέπραξεν ἄτιμον πρᾶξιν.

— Καὶ ἔμπορεῖτε νὰ τὴν ἀναγνωρίσετε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψατε; ἠρώτησεν.

— Βεβαίως. Μοῦ τὴν ὑπαγόρευεν ὁ Βινιόρῦ. Καὶ αὐτὸς θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Οὔτε λέξιν δὲν ἀλλάξα ἀπ' ὅσα μοῦ ἔλεγε.

— Τότε ἔλατε μαζί μου.

— Ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ, χωρὶς νὰ φανῶ περιέργος;

— Εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ τοῦ θείου μου. θέλει νὰ σὰς ἀνταμείψῃ.

— Δὲν ζητῶ καλλίτερον. Ὅμως. . . ἂν αὐτὸ ἔμπορούσε νὰ κάμῃ δυσαρέσκειαν εἰς τὸν Βινιόρῦ.

— Ἐλάτε, κύριε, ἔλατε νὰ κάμετε μίαν καλὴν πρᾶξιν. Σὰς ὀρρίζομαι ὅτι θ' ἀνταμειφῆτε.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ἀφέθη νὰ ὀδηγηθῆται ὑπὸ τοῦ Μάξιμου λαβόντος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Ὁ Γῶγος ἤκουε χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα ἠνῶσει.

Ἐβάδισαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης καὶ διακόσια περίπου βήματα ἀπὸ τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου Δορζέρ, ὁ Μάξιμος παρετήρησε τὸν Βινιόρῦ ἐρχόμενον ἐκ τῆς ἐναντίας διευθύνσεως.

Ἦτοιμάζετο νὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ ὁ Βινιόρῦ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ στραφεὶς πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν ἔφυγε ταχέως.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ, ἀνέκραξεν ὁ Γκαλοπαρδὲν. Τώρα φεύγει ποῦ μὲ βλέπει. Φοβᾶται φαίνεται νὰ σὰς πῆ ὅτι ἄλλοτε ἤρχετο μαζί μου. Ἦτρέπεται. . . μὰ ἔννοιά του. . .

— Ναί, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἐννοεῖ νὰ μὰς ἀποφύγῃ. Ἀμα μὰς εἶδε μαζί τὰ ἐμάντευσεν ὅλα. Ἄς τρέξωμεν, σὰς παρακαλῶ. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ γάνωμεν γιὰ νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὸν θεόν μου.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν δυσαρεστηθεὶς ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς τοῦ πρῶην φίλου του ἠκολούθησε τὸν Μάξιμον ἀδιαφορῶν περὶ τῶν δυσαρέστων ἐπακολουθημάτων, τὰ ὅποια ἐδύνατο νὰ ἔχῃ ἢ πρὸς τὸν κύριον Δορζέρ παρουσιάσας του.

Ὁ μπάριπα-Ντουλεβᾶν ἠνοιξεν ἔκπληκτος τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέπων τὸν Γῶγον ὑπὸ τὸ νέον ἔνδυμά του, ἀλλ' ἐν τούτοις ἢ ἔκπληξις δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ εἶχεν ἐπιστρέψει.

— Σὰς περιμένει εἰς τὸ γραφεῖόν του, προσέθηκεν.

Ἔπεται τὸ τέλος.

Αἰσιωπος

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΣΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

Α'

Ἡ λάμψις τῶν κηρίων ἤρχιζε νὰ ὠχρῆζῃ, ἢ μουσικὴ κατέστη ἀσθενεστέρα, ὁ χορὸς ἀτονότερος, τὸ δὲ πλῆθος, κουρασθὲν ἐκ τῶν φώτων καὶ τῆς τύρβης, διεσπάρη ἡσυχῶς, καὶ τὰ ζεύγη τῶν προσωπιδοφόρων ἐζήτουν ἐν τῷ κήπῳ σκιὰν διὰ στενοτέρας συνομιλίας.

Ἦτο ὦρα καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ συζύγου, βεβαρημένοι ἐκ μακρῆς ἀγρυπνίας, καθίστανται ἀπρόσεκτοι, στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, καθ'

ἦν ὁ ἔρωσ λαλεῖ ὑψηλότερον εἰς τὰς τεταραγμένους ψυχάς, καθ' ἣν ἡ χεὶρ, ὑπ' ἐτέρας θλιβομένη, ἀφίνει ἐντὸς ταύτης ἀνθοδέσμην μαρνανθεῖσαν ἐπὶ τῆς καρδιάς, καθ' ἣν τὰ τρέμοντα χεῖλη ψιθυρίζουσιν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ἐν λαθραίῳ ἀσπασμῷ. . . Ὡρα γλυκεῖα, καθ' ἣν ὁ Ρωμαῖος λησμονεῖ ἑαυτὸν πλησίον τῆς Ἰουλιέττης, μὴ ἀκούων τοῦ κορδαλοῦ καὶ μὴ βλέπων τὴν ἡμέραν ὑποφώσκουσαν.

Ὁ ἄρχων Ἰουλιάνης, ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ ὁποίου ὁ χορὸς ἐγένετο, εἶχε καταλίπη ὠσάυτως τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος στοᾶς ἀμυδρῶς φωτιζομένης. Οὗτος ὅμως δὲν ἐπεζήτηε τὴν σιγὴν καὶ τὴν σκιὰν ἕνεκα ἐρωτικῶν ὀνειροπολημάτων, διότι ὁ Ἰουλιάνης οὐδέποτε ἠγάπησεν. Ὡν φιλόδοξος καὶ σκληρὸς, κατηνάλωσε τὸν βίον του ἐν σκευωρίαις. Γνωρίζων τοὺς ἀνθρώπους μόνον διὰ τῶν κακιῶν των, ἐμίσει τούτους· οὐδέποτε οἶκτος ἠγγίσε τὴν σιδηρᾶν καρδίαν του, ἢ δὲ χεὶρ του ἐκινεῖτο διὰ νὰ φονεύσῃ καὶ μόνον· καὶ αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη του ἦτο ἡ τοῦ πελέκεως καὶ διὰ τούτου μόνον ἐξεφράζετο.

Ὡν μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα, εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀδιαλλάκτων μέτρων καὶ τῶν ἀνηλεῶν βασιάνων. Τὸ αἷμα ὠλίσθαιεν ἐπὶ τῆς παγερᾶς χειρὸς του χωρὶς νὰ τὴν κηλιδοῖ, καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδήτους ἐσταμάτα πρὸ τῆς κεκλισμένης συνειδήσεώς του.

Μόλις ἐκάθησε καὶ προσωπιδοφόρος τις εἰσῆλθε μετὰ προφυλάξεως. Ὁ Ἰουλιάνης ἀνεγνώρισε τὸ βήμα του.

— Εἶμεθα μόνον, εἶπε, δύνασαι νὰ προχωρήσῃς, Μαρτέλη.

Ἐκεῖνος προχωρήσας πλειότερον ἀπέβαλε τὴν προσωπίδα.

— Μ' ἐζητήσατε, εἶπε μετὰ σεβασμοῦ.

— Δὲν κατέλιπες διόλου τὸν χορὸν, τί ἤκουσες; τί εἶδες;

— Οὐδὲν σπουδαῖον. . . γυναικείας μηχανοραφίας μόνον.

— Θὰ φέρῃς αὖριον τὰ ὀνόματά των εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα.

— Πῶς! ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ δορυφόρος, τὰ ὀνόματα τῶν γυναικῶν, αἱ ὀποῖαι. . .

— Ναί. . . Κρατοῦντες αὐτὰς διὰ τῶν μυστικῶν των, δυνάμεθα τὰ πάντα ν' ἀπαίτησωμεν παρ' αὐτῶν, νὰ γνωρίζωμεν τί σκέπτονται οἱ σύζυγοι αὐτῶν, οἱ ἀδελφοὶ των, οἱ ἐρασταὶ των. . . τὸ συμβούλιον θέλει νὰ γνωρίζῃ τοῦ λοιποῦ τὰς ὑποθέσεις ταύτας.

— Θὰ ἦναι μεγάλη δι' ἐμέ εὐθύνη, παρετήρησε σοβαρῶς ὁ Μαρτέλης, ἐν τούτοις θὰ ὑπακούσω.

— Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ γέροντος Καπέλου; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἰουλιάνης. Εὐρίσκειτο ἐκεῖ; Δὲν παρετήρησες τίποτε;

— Ὁ ἴδιος ἀνθρώπος ἠκολούθει πάντοτε τὴν δεσποινίδα Λευκὴν ὑπὸ διάφορα ἐνδύματα.

Τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν:

— Ὁ αὐτὸς ὁ παρακολουθῶν παντα-

χοῦ ταύτην ἀπὸ τῆς εἰς Βενετίαν ἐπι-
τροπῆς τῆς ; εἶπεν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν εἶναι τις
τῶν νεαρῶν πατριῶν μας ;

— Βεβαίωτατος.

— Οὐδεὶς ἐκ τῶν ξένων εὐγενῶν, οἵ-
τινες εὐρίσκονται εἰς τὴν πόλιν μας ;

— Οὐδεὶς.

Ὁ Ἰουλιάνης ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖας
σκέψεις.

Πράγματι, ἀπὸ ἐβδομάδος ἀπαντες οἱ
κατάσκοποι τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ἠ-
δυνάτουν νὰ γνωρίσωσι τίς ἦτο ὁ ἀγνω-
στος ἐκεῖνος. Ἐγνωρίζον μόνον, ὅτι οὗ-
τος ἦλθεν εἰς Βενετίαν, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ
νεαρά Καπέλου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ πατρὸς τῆς, μετὰ μακρὸν ταξιδιον
εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην.

Τὸ μυστήριον, δι' οὗ ἡ Δημοκρατία ἐ-
κάλυπτε πάντοτε τὴν ἐπαγρύπνησίν τῆς,
ἀπέκλειε τὰς εὐθείας καὶ φανεράς ἀνα-
ζητήσεις. Ὁ Ματθαῖος—οὕτως ἐκκαλεῖτο
ὁ ἀγνωστος—δὲν ὑπεβλήθη λοιπὸν εἰς οὐ-
δεμίαν ἀνάκρισιν· τὸ συμβούλιον τῶν
Δέκα, ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίζῃ τὰ σχέδια
πάντων τῶν εἰς Βενετίαν διαμενοντων,
οὐδαμῶς ἐπληροφορεῖτο περὶ τούτων φα-
νερῶς, διότι πρῶτιστον στοιχεῖον τῆς ἐ-
ξουσίας ταύτης ἦτο ἡ γνώσις πάντων διὰ
τοῦ δόλου καὶ τῆς πανουργίας καὶ οὐδὲν
νὰ ἐρωτᾷ.

Αἱ μετὰ τὴν Λευκῆς καὶ τοῦ Ματ-
θαίου ὑπάρχουσαι μυστικαὶ σχέσεις ἀνε-
καλύφθησαν μετ' ὀλίγον, οὐδεὶς ὅμως ἠ-
δυνήθη νὰ μακτεύσῃ τίς ἦτο ὁ ὑπὸ ψευ-
δωνυμοῦ καὶ κοινῆν ἐνδυμασίαν κρυπτό-
μενος ἀνὴρ.

Μετὰ μακρὰν σιγὴν ὁ Ἰουλιάνης ἀνύ-
ψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶδες τὸ πρόσωπόν του ; ἠρώτησε
τὸν κατάσκοπον.

— Μοὶ ἐστάθη ἀδύνατον. Μόνον τὴν
ἐσπέραν ἐξέρχεται καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
προσωπιδοφορῶν. Ἄλλως τε, ἀπόψε ἐλ-
πίζω νὰ λάβω καλλιτέρας πληροφορίας.

— Καὶ πῶς ; . . .

— Ἡ τροφὸς τῆς δεσποινίδος Λευκῆς
κατέχει πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυ-
ρίας τῆς, οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολία, ὅτι αὐ-
τὴ θὰ γνωρίξῃ τὸν Ματθαῖον αὐτόν.

— Ἐπειτα . . .

— Ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ γραῖα, ἕνεκα
τῆς ἡλικίας τῆς καὶ τῆς ἀσχημίας τῆς,
θὰ ἐστερεῖτο ἐραστοῦ καὶ ἐπομένως ἐγὼ
ὑποκρίνομαι ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ὅτι τὴν
ἀγαπῶ ἐμμανῶς.

— Λοιπὸν ; . . .

— Λοιπὸν . . . ἀπόψε θὰ με δεχθῇ.

— Καὶ ἐλπίζεις ὅτι θὰ σοὶ εἴπῃ ὅσα
γνωρίζεις ;

— Ἐλπίζω, ἀπεκρίθη ὁ Μαρτέλης μετὰ
προπετείας.

— Ἄν ἐπιτύχῃς, θὰ λάβῃς διακόσια
φλωρία.

— Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ ποσόν ! ἐψιθύ-
ρισεν ὁ Μαρτέλης.

Ὁ Ἰουλιάνης ἐγερθεὶς ἔνευσεν αὐτῷ ν'
ἀποσυρθῇ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κατάσκοπος ἐξήρ-
χετο, ὁ κόμης Καπέλος εἰσήλθεν εἰς τὴν
στοάν.

Ἦτο γέρον κεκυρτωμένος ὑπὸ τῶν ἀ-
σθενειῶν, οὐτινος ὅμως ἡ κεφαλὴ ἐτήρει
σεβάσιμον μεγαλεῖον· κατὰ τὰ λοιπὰ ἦτο
μετρίου νοῦς καὶ κοινοῦ θάρρους. Ἦτο
ἀνὴρ ἐκ τῶν ἀποδεχομένων τὴν ὑφιστα-
μένην τυραννίαν καὶ τὰς κοινὰς τοῖς πα-
σιν ἀδικίας.

Παρετήρησε τὸν Ἰουλιάνην καὶ ἤρχετο
ἵνα τὸν ἀποχαιρετίσῃ. Κατ' ἀρχὰς συνε-
χάρη τοῦτον διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ φι-
λοκαλίαν τοῦ χοροῦ του.

— Πιστεῦετε, κόμη, ὅτι ἡ δεσποινὶς
Λευκὴ ἠὲ χαριστήθη διόλου ; ἠρώτησεν ὁ
Ἰουλιάνης.

— Ὅποια νεῆνις ἀντέστη ποτὲ εἰς
τὴν μέθην τῆς μουσικῆς ταύτης καὶ τοῦ
χοροῦ ; ἀπεκρίθη ὁ Καπέλος.

— Εἰξέρω ὅτι ἡ θυγάτηρ σας εἶναι τε-
θλιμμένη ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῆς, εἶπε τὸ
μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα.

— Τίς σας εἶπεν ; . . ἠρώτησεν ὁ γέ-
ρων ἀνήσυχος.

Ὁ Ἰουλιάνης ἐμειδιάσεν.

— Ἡ Δημοκρατία τὰ πάντα βλέπει,
κύριε κόμη, εἶπεν. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ὡς
ὁ τῆς γυναικὸς, παρατηρεῖ ὅ,τι διαφεύ-
γει τὸν ὀλιγώτερον προσεκτικὸν ὀφθαλ-
μὸν τοῦ πατρὸς . . . Ἄλλως τε καὶ ὑμεῖς
ἐπίσης παρατηρήσατε τὴν θλίψιν ταύ-
την ! . . .

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Καπέλος. Ἄλλὰ
παρατήρησα μόνον τὸν πόθον, ὅστις συ-
χνάκις καταλαμβάνει τὰς νεανίδας τῆς ἡ-
λικίας τῆς. Εἶναι ὠραία, πλουσία, ἐλευ-
θέρα νὰ ἐκφράσῃ πᾶσαν ἐπιθυμίαν τῆς,
διὰ τοῦτο δὲν βλέπω ποῖαν αἰτίαν θλί-
ψως δύναται νὰ ἔχῃ ἡ Λευκὴ ;

— Τὴν μεγαλειτέραν, ἴσως.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπὸν ;

Ὁ Ἰουλιάνης κατένευσεν, ὁ δὲ γέρον
ἐφάνη προσεκτικὸς καὶ συγκεκινημένος.

— Ἀκούσατέ με, κόμη, εἶπεν ὁ Ἰου-
λιάνης δεικνύων θρονίον τῷ Καπέλῳ. Θὰ
σας ὀμιλήσω ἐν ὀνόματι τοῦ συμβουλίου
τῶν Δέκα.

Ὁ κόμης ὠχρίασε, προσκλίνας δὲ μετὰ
σεβασμοῦ ἐκάθησεν, ἐν ᾧ ὁ Ἰουλιάνης ἔ-
μεινεν ὄρθιος.

— Γνωρίζετε, κόμη Καπέλε, ἐξηκολού-
θησε γαλήνιος, ἡ Βενετία δὲν ὑπερασπι-
ζεται μόνον τὰ σύνορά τῆς κατὰ τοῦ ἐχ-
θροῦ καὶ τοὺς νόμους τῆς κατὰ τῆς ἀν-
ταρσίας· τὰ ἐνδοξὰ ὀνόματα εἶναι δι' αὐ-
τὴν ἐπίσης ἱερὰ κυριότης. Εἰς τὴν Δημο-
κρατίαν μας, ἡ τιμὴ τῆς εὐγενείας, τὰ
συναικίσια ταύτης ἀνάγονται εἰς τὴν πο-
λιτικὴν, καὶ τὸ συμβούλιον ἐκτὸς τοῦ ὅτι
εἶναι φύλαξ τῆς ἰσχύος, εἶναι ἀκόμη καὶ
κηδεμὼν ἀπάντων. Εἰς αὐτὸ ἀπόκειται
ν' ἀποφασίσῃ τὰ συναικίσια, ἅτινα αἱ
μεγάλοι οἰκογένεια ὀφείλουσι νὰ συνά-
ψωσι πρὸς ἀλλήλας πρὸς τὸ συμφέρον τῆς
Βενετίας . . . Ὅ,τι ἀλλαχοῦ εἶναι ὁ βα-
σιλεύς, ἐνταῦθα εἶναι ὁ πατρίκιος, διότι
αἱ πράξεις του δὲν εἶναι ἐκλογαί, ἀλλ'

ἀνάγκαι τοῦ Κράτους.

— Οὐδένα τῶν νόμων τούτων ἀγνωσ-
τῶν ἀπῆντησεν ὁ Καπέλος, ἀπέδειξα δὲ ὅτι
εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποταχθῶ εἰς τούτους.

Τὸ συμβούλιον ὤρισεν τὴν γεῖρα τῆς Λευ-
κῆς εἰς τὸν Λορέντζον Βαρβαρίνην, καίτοι
δὲ ὁ Λορέντζος εἶναι ἀγνωστος καὶ εἰς
ἐμὲ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου, ἐν τούτοις
ἀδιστακτικῶς συνήνεσα.

— Τὸ συμβούλιον ἀναγνωρίζει τὴν ὑ-
πακοήν σας, κόμη. Γνωρίζετε ὅμως ὅ-
ποῖαν σπουδαιότητα πρέπει ν' ἀποδώσω-
μεν εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Ἡ ἀνδρία τοῦ
Βαρβαρίνη κατέστησεν αὐτὸν ἕνα τῶν
χρησιμοτάτων βοηθῶν ἡμῶν, καὶ αὐτὸς
μόνος φαίνεται ἄξιος διάδοχος τῶν στρα-
τηγῶν μας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι Βε-
νετός ! Ἡ Γένουα, ἡ Φερράρα, τὸ Μι-
λάνον ἠθέλησαν ἤδη νὰ μᾶς τὸν ἀφαιρέ-
σουν, καὶ θὰ τὸ κατῶρθον ἂν δὲν τὸν
συνεδέομεν εἰς τὴν Δημοκρατίαν δι' ἀρρή-
κτων δεσμῶν. Πρέπει ἐνδοξὸς γάμος νὰ
τὸν καταστήσῃ πολίτην Βενετόν, ὑμεῖς
δὲ μόνος, κόμη, δύνασθε νὰ τὸν συνδέ-
σητε διὰ τῆς συγγενείας σας.

— Μοὶ εἶπατε πάντα ταῦτα καὶ ἄλ-
λοτε καὶ συνήνεσα, ἀπῆντησεν ὁ Καπέ-
λος. Ὁ γάμος τοῦ Βαρβαρίνη καὶ τῆς θυ-
γατρὸς μου θὰ γείνη μετὰ παρέλευσιν
ἐνὸς ἔτους . . .

— Μετὰ ἐν ἔτος θὰ ἦναι πολὺ ἀργά.

Ὁ γέρον ἐποίησε κίνημά τι.

— Πῶς ; ἠρώτησεν.

— Ἡ μελαγχολία αὐτῆ τῆς δεσποιν-
ίδος Λευκῆς . . . ἀγνωστῆ τὴν αἰτίαν
τῆς ; . . . Ἀγαπᾷ.

— Τί λέγετε ! ἀνέκραξεν ὁ Καπέλος.

— Δὲν παρατηρήσατε λοιπὸν, κύριε
κόμη, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς ἀ-
ποφεύγει τὰς διασκεδάσεις ; Δὲν ἠκού-
σατε τὴν νύκτα, ὑπὸ τοὺς ἐξώστας τοῦ
μεγάρου σας, διαβαίνουσαν γόνυδραν καὶ
φωνὴν ἄδουσαν ; Αὐτὴν ταύτην τὴν ἐ-
σπέραν ἀκόμη ὁ ἐραστὴς τῆς θυγατρὸς
σας εὐρίσκεται ἐνταῦθα . . . μοὶ τὸν ἐπέ-
δειξαν . . .

— Ἀδύνατον ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐ-
γερθεὶς.

— Παρατηρήσατε, εἶπεν ὁ Ἰουλιάν-
ης.

Καὶ ἀναγκάσας σιγὰ τὸν Καπέλον νὰ
στραφῇ, ἔδειξεν αὐτῷ, εἰς τὴν ἐγγὺς
στοάν, δύο προσωπιδοφόρους στενότατα
συνομιλοῦντας χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἡ Λευκὴ ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον ἀ-
ναγνωρίσας τὴν ἐνδυμασίαν τῆς θυγα-
τρὸς του.

— Καὶ ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ πα-
ρακολουθῶν αὐτὴν πανταχοῦ . . .

Ὁ κόμης ἐκινήθη ἵνα δράμῃ πρὸς τοῦ-
τους, ἀλλ' ὁ Ἰουλιάνης τὸν ἐκράτησεν.

— Μὴ προξενήσῃτε σκάνδαλον, εἶπε
γαλήνιος, διότι θ' ἀτιμάσῃτε μόνον τὴν
θυγατέρα σας χωρὶς νὰ ἐπιφέρητε θερα-
πείαν τινά.

— Ἄλλ' αὐτὴ ἄρά γε νὰ ἦναι ; εἶπεν
ὁ Καπέλος θεωρῶν τὴν προσωπιδοφόρον,
ἥτις προὔχωρει πρὸς τὸ μέρος των.

— Δύνασθε νὰ βεβαιωθῆτε περὶ τού-
του, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰουλιάνης.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος τὴν ἠνάγκασε νὰ ὑποχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν στύλων.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἐρασταί, περὶ τῆς συνομιλίας τῶν μόνον ἐνησχολημένοι, οὐδὲν εἶδον. Φθὰς εἰς τὸ μέσον τῆς στοᾶς ὁ ἀνὴρ παρετήρησε περὶ αὐτοῦ καὶ ἔστη.

— Ἐἴμεθα μόνοι ἐδῶ, εἶπεν. Πρὸς Θεοῦ, ἀκουσόν με, Λευκή.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ κανεὶς, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις περιτρόμος.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἰμπορέσω λοιπὸν ποτὲ νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἀφόβως, νὰ σοὶ εἶπω πόσον σὲ ἀγαπῶ; Αἱ χαμηλῆ τῆ φωνῆ ὁμολογίαι μου ἐνώπιον πάντων οὐδὲν εἶναι. . . Λευκή! Ἀγνοεῖς τὴν ἀπόγνωσιν ἣτις με καταλαμβάνει ὅταν δὲν σὲ βλέπω πλέον! Ὅσαίς σὲ ἀφίνω, μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ τελευταίαν φοράν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ πολὺ, ἔσπερηνμένος πάσης ἐλπίδος.

— Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τί θέλεις λοιπὸν;

— Νὰ λάβω μόνον τὴν διαβεβαίωσιν νὰ σὲ βλέπω ἐνίοτε. Ὑπόδειξόν με μέρος καὶ ὦραν συνεντεύξεως, ὅπου νὰ σοὶ ὁμιλῶ ἄνευ οὐδενὸς μάρτυρος.

— Μήπως εἰμπορῶ;

— Ἐπιτρέψόν μοι λοιπὸν νὰ ἐξεύρω τὸ μέσον. . . ὑποσχέθητί μοι νὰ μὲ δεχθῆς, ἂν δυνηθῶ νὰ φθάσω μέχρι τοῦ δωματίου σου. . .

— Ἀδύνατον, Ματθαῖε! ἀνέκραζεν ἡ νεᾶνις. Ὅχι, δὲν θέλω. . . Πρὸς Θεοῦ, μὴ μοῦ ζητῆς τοιαῦτα πράγματα· ἡ ἐλαχίστη ἀφροσύνη δύναται νὰ μᾶς ἀπολέσῃ. . . Τίς εἰξεύρει ἂν καὶ τώρα δὲν ἐπροδόθημεν. . . ἂν δὲν μᾶς παρετήρησαν ἐνταῦθα; . . . Ἄφρονος με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. . . φοβοῦμαι! . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Λευκή ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δευτέραν στοᾶν. Ὁ Ματθαῖος ἠκολούθησε ταύτην καὶ ἀμφότεροι ἐξηφανίσθησαν.

Ἐν ὅσῳ εὐρίσκοντο ἐκεῖ ὁ Ἰουλιάνης ποσῶς δὲν κατέλιπε τὴν χεῖρα τοῦ Καπέλου, καὶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ βλέμματός τὸν συνεκράτησεν. Ὅτε ὅμως ἐκείνοι ἐξῆλθον, ἠρέσθη νὰ εἶπῃ ψυχρῶς πρὸς τὸν γέροντα.

— Καὶ τώρα, κόμη, δὲν ἀμφιβάλλετε πλέον!

Ὁ Καπέλος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Ματθαῖος; ἠρώτησε μετὰ μακρὰν σιγῆν.

— Τὸν ἀγνοοῦμεν ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, οἷσδῆποτε ὅμως καὶ ἂν ἦναι πρέπει νὰ τῷ ἀποσπάσωμεν τὴν θυγατέρα σας.

— Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Τὰ πάντα προεῖδε τὸ συμβούλιον. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Λορέντζος Βαρβαρίνης ἔρχεται εἰς Βενετίαν ἵνα νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Λευκὴν, μετὰ τοῦτο θ' ἀναχωρήσῃ εὐθὺς μετ' αὐτῆς καὶ τότε, κόμη, ἡ τιμὴ τῆς θὰ ἦναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ συζύγου τῆς, οὐτινος τὸ νεώ-

τερον ὄμμα θὰ ἦναι μᾶλλον ἄγρυπνον. Ἔως τότε, μὴ εἶπτε τίποτε, μὴ πράξτε οὐδὲν τὸ ὅποιον νὰ γνωρίσῃ εἰς τὴν θυγατέρα σας ὅτι γνωρίζετε τὸ μυστικόν τῆς. Αἱ ἐπιπληξίαι θὰ ἦναι ἐπικίνδυναι καὶ δυνατόν νὰ τὴν ἐξωθήσωσιν εἰς παρὰ τὸλμον πράξιν. Ἄλλως τε τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ συμβουλίου. . .

— Ὅθ' ὑπακούσω, ἀπήντησεν ὁ Καπέλος.

Ὁμιλοῦντες, ὁ κόμης καὶ ὁ Ἰουλιάνης, ἀφίκοντο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ἐν ἣ εὐρον τὴν Λευκὴν μόνην. Ὁ Ἰουλιάνης τὴν ἐπλησίασεν.

— Εἶπον πρὸς τὸν πατέρα σας, δεσποινίς, εἶδῃσιν ἣτις σὰς ἐνδιαφέρει, εἶπεν. Ἡ εἰρήνη ἦν ἡ Δημοκρατία ἔκαμε θὰ ἐπισπύσῃ, ἐλπίζω, τὴν ἐπάνοδον τῶν στρατηγῶν μας.

Ἡ νεᾶνις ἀνεσκόρπησεν.

— Ὁ κύριος Λορέντζος Βαρβαρίνης περιμένεται λοιπὸν προσεχῶς; ἠρώτησε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Ὁ κόμης δὲν ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν Ἰουλιάνην ἵνα ἀποκριθῇ, ἀλλὰ προχωρήσας πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ βλέπων αὐτὴν ἀτενῶς τῆ εἶπεν ἀποτόμως.

— Δεσποινίς Καπέλου, μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ὑπανδρευθῆς τὸν Λορέντζον Βαρβαρίνην.

Ἡ Λευκὴ ἔρριψε κραυγὴν καὶ ἐστηρίχθη δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τινος θρόνου. Ὁ Ἰουλιάνης ἐποίησε κίνημά ἐκπλήξεως καὶ δυσαρρεσκείας, ὅπερ ὅμως κατέστειλεν εὐθὺς, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα τῷ εἶπε μειδιῶν.

— Οὐδέποτε πρέπει νὰ προλέγῃ τις τὸν θάνατον γενναίου, οὔτε τὴν ἀφίξιν ἀπόντος. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Λορέντζου δυνατόν νὰ βραδύνη πλέον παρ' ὅσον τὸ ὑποθέτετε. Διατί νὰ συγκινήσῃτε τὴν θυγατέρα σας καὶ νὰ διακόψῃτε τὴν εὐθυμίαν τῆς; Ὁ χορὸς θέλει εὐθυμία πρόσωπα.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς τῆ εἶπεν.

— Ἀπόψε μοὶ ἀνήκετε. Ἐλθετε, θὰ σὰς ὀδηγήσω ὁ ἴδιος εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ.

Ἡ νεᾶνις ἐστήριξε μηχανικῶς τὸν βραχίονά τῆς ἐπ' ἐκείνου τοῦ Ἰουλιάνη καὶ ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Μείνας μόνος ὁ γέρον Καπέλος ἐκάθησε καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅ,τι ἔμαθεν, ἐπλήγωσεν αὐτὸν εἰς τὸ μᾶλλον εὐαίσθητον σημεῖον τῆς ὑπερηφάνιας του. Ὁ ἔρωσ τῆς θυγατρὸς του πρὸς ξένον, ἀνάξιον βεβαίως τοιαύτης προτιμῆσεως, ἦτο δριμύεια θλίψις. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον λυποῦν τοῦτον ἦτο, ὅτι ὁ ἔρωσ οὗτος ἐγνώσθη, ὅτι ἡ αἰσχύνη τοῦ αἵματός του ἦτο γνωστὴ καὶ εἰς ἑτέρους.

Ἄλλως τε ἐννοεῖ ὅτι ἡ τιμὴ του καθίστατο τοιοῦτοτρόπως κτήμα τῶν Δέκα, ὅτι οὗτοι ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ τὰ πάντα παρ' αὐτοῦ νὰ ζητήσωσιν, οὐχὶ μόνον ἐν ὀνόματι τῆς ἐξουσίας των, ἀλλὰ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἐχεμυθίας των.

Ἐμείνεν ἐπὶ πολὺ βεθυθισμένος εἰς τὰς σκοτεινὰς σκέψεις του. Αἱ λευκαὶ λάμψεις τῆς ἡοῦς ἤρξαντο νὰ εἰσχωρῶσιν εἰς τὰς στοᾶς. Ὁ Ἰουλιάνης ἐνεφανίσθη μετὰ τῆς Λευκῆς.

Ὁ κόμης ἐγερθεὶς ἐζήτησε τὴν γόνδολάν του καὶ ἀπεχειρέτισε τὸν Ἰουλιάνην. Ἡ Λευκὴ ἐπλησίασεν ἵνα λάβῃ τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ γέρον παρῆλθε χωρὶς νὰ τῆ τὴν προσφέρῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἐπλησίασαν εἰς τὰς τρεῖς βαθμίδας τοῦ μεγάρου παρὰ τὸ τέναγος.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Καπέλος εἰσῆρχετο εἰς τὴν γόνδολαν, ἀνὴρ τις κεκαλυμμένος διὰ μανδύου ἐφάνη οἰοεὶ σκιά πλησίον τῆς Λευκῆς, ἣτις ἀνεσκόρπησε, καὶ κύψας πρὸς ταύτην ἐψιθύρισε.

— Τὴν προσεχῆ νύκτα, κατὰ τὴν μίαν ὦραν, ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῆς Παναγίας. . .

Τῆ στιγμῇ ταύτῃ ὁ Καπέλος ἐστράφη. Ἡ νεᾶνις εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν γόνδολαν, ἡ δὲ σκιά ἐξηφανίσθη ὀπισθεν τῶν στύλων τοῦ μεγάρου.

Ἐπεται συνέχεια.

* * * B.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πολλοὺνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παριῶν Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Γ. Σκυλῆσση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μηδαισμός ἐν Ρωσίᾳ» (τόμοι 2) Δρ. 3 [3,30]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παρατηρημάτων. Δραχ. 4 [4,50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard. Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Παλίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 2 [2,20]

«Ὑπατά», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]. Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἡ Σερὴν», μυθιστορία Eabie de Montepén. Δρ. 4,50 [4,70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία. Δρ. 2 [2,20]

«Ἐσθλίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν. Δρ. 1,70 [4,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφορίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλοῦσαι» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Γ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς). Δρ. 5 50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon. Δρ. 2[2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου, ἡθοιοῦ. λ. 70 (80)